

Bir Habibi Neccar Romanı

EN GÜZEL KOŞU

MERVE ÖZCAN

GÖLCE
İLK GENÇ timaş

ÖMER FARUK ⚡ (ben ⚡)

→ fişek gibi koşarım ⚡!!!★

Korkmak he demek diye sorarsanız
derim ki: Ben nereden bileyim!??

Süper güçlerim:

hep birinci olmak, cesurlük,
kazanmak.

Bence birinci değilsen kaçınıcı
olduğunun önemi yok.

“Ben zamani kovalarım! ⚡”

imza: ÖZ ⚡

→ Tosbağam Turbo★

Süper gücü: ... şu an yok.

• Ama bi gün dünyanın
en hızlı kaplumbağası
olacak. Üzerine çalışıyoruz.

→ Kardeşim Zeynep

Dünyanın en hızlı emekleyen
bebeği.

Süper gücü: Şifreli konuşmak.

→ Fehmi Amca
(çok çetin ceviz ve süper biri)

Süper gücü: Çok havalı laflar
etmek, cuma ikramları,
adam gibi adam
olmak.

→ Annem ve Babam

süper güçleri:
babamın beni
yüzmeye yemesi:

Annemin babamı

voleybolda yemesi ☆

→ Saliha

Acayip iyi kız ama
çok soru sorar ve
çok uyur.

Bedirhan
Aslan arkada-
daşım benim,
koşum!! ☆

Enes denen
Çocuk
(-_-)

Boş verin
Şimdi.

veee...

Sabırsızlar için Kıymetli

Hikâyelere

Ulaşma Rehberi

Süper gücü: ★

Acayip hikâyeler
bilmek.

Yazılarını sakla-
mak.

Havalılık.

1. Bölüm

“Evet, Zamanı Kovalıyorum!”

“Ömer Faruk, oğlum dur koşma!”

Babamın sözlerini duymuyor değilim ama ayaklarıma söz geçiremiyorum. Nasıl koşmayayım?

Koştuğum için nefes nefese kalmasaydım babama dönüp “Aslan babam, bu kadar güzel çimlerin üzerinde koşmadan nasıl durayım sen söyle?” derdim. Ama koşarken insanın ne söylediği pek anlaşılmıyor. O yüzden durup nefeslenirken söylerim bunu.

Böyle bir aksiyon filminin içindeymişim de kötü adamlardan kaçıyormuşum gibi düşünmüş olabilirsiniz. Soyguncuların rehin aldığı birini kurtarmak için koştuğumu da sanabilirsiniz.

Hatta dünyayı kurtarmak için koştuğumu tahmin etmiş olanlar bile vardır.

Ama bunların hiğbiri değil. Yani yapamayacağımdan değil, öyle yanlış anlamayın. Yaparım. Dünyayı falan kurtarmak gerekirse en önce ben koşarım. O kadar iyi koşarım ki aksiyon filmi falan çeken insanlar bana teklif getirse daha önce getirmediyelerine pişman olur. Öyle koşup atlayıp zıplarım ben.

Ama şimdi sadece ailemle geldiğimiz piknik alanının bir ucundan öteki ucuna koşuyorum. “Ne bu acelen, bir şeyi mi kovalıyorsun.” dersiniz “Evet.” derim. “Zamanı kovalıyorum.”

Çok havalı bir söz oldu, bunu yazayım bir yere. Okulda falan bizimkilere söyleyeyim de ağızları açık kalsın. Neydi... “Zamanı kovalıyorum.” Evet, zamanı kovalıyorum ben. Hız, benim işim!

Kolumdaki dijital saatime bakılırsa yani bu işi başarıyorum da. Geçen hafta buraya kahvaltıya geldiğimizde şu ağaçtan ta ötekine kadar kırk sekiz saniyede koşmuştum. şimdi kırk beş saniyede koştum. Vay! Helal olsun bana be!

“Ömer Faruk! Oğlum, bak koşup durma artık gel yanımıza bir şeyler ye! Bak kardeşin de seni istiyor!”

Neyse babamla annemi daha fazla üzmemeye gerek yok. Zaten bugün üç saniye daha hızlı koştuğuma göre güzel bir piknik yemeğini hak ettim. Hem kardeşimi de biraz çalıştırmam gerek, o hâlâ istediğim kadar hızlı değil.

Annemle babamın bir güzel hazırladığı piknik sofrasına koştum ve sanki pati çeken bir arabanın lastikleri gibi şöyle bir dönerek durdum.

“Ay oğlum, üzerimize düşeceksin sandım; az kalsın yüreğime inecekti! Biraz dur, otur artık, hadi!”

“Tamam annecim, geldim.” dedim, hızlıca kendi köşeme geçtim.

“Allah muhafaza yine bir yerini kıracaksın diye korkuyorum oğlum, biraz sakın ol bak.” dedi babam.

Geçen hafta yine burada koşarken tepe takla gittiğim için sağ ön dişimin yarısını kırmıştım ama o bir kazaydı. Yani hep olmaz böyle şeyler, abartmaya gerek yok. Ama babama böyle demedim tabii ki, zaten düştüğümde çok korkmuşlar-

dı. “Tamam babam benim; senin gözün arkada kalmasın.”

Hemen yanımda kardeşim Zeynep vardı. Babamın önüne koyduğu poğaçayı parçalamış, ufak parçaları da her yerine döke saça ağzına götürüyordu. Henüz daha küçük, iki ayağının üzerinde durmak konusunda çok başarılı değil. Ama kardeşim diye demiyorum, acayip iyi emekler.

Hatta evdeki salonun bir koltuğundan diğerine tam otuz dokuz saniyede emekledi dün. Yarın yeniden iki koltuk arasındaki emekleme süresini ölçüp biraz çalıştıracam onu. Daha hızlı emeklemesi lazım. Böylece hemen yürümeye başlasın ve bir an önce onunla yarış yapabileceğimiz kadar hızlansın.

Biraz poğaçaya yedim, bir tane de elma. Sonra en sevdiğim kısma geldik, ekmeğimin üzerine bolca sahine tatlısından sürdü annem. Beş saniyede bütün ekmeği ağzıma atıp bitirdim. Sahine benim en sevdiğim tatlıydı. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’in de en sevdiği tatlıymış, babam öyle dedi. İçinde tahin, bal, tereyağı falan var. Hem tadı çok güzel hem de bir enerji veriyor ki, insanın hemen yerinden kalkıp fişek gibi koşması geliyor, süper bir şey...

“Oğlum ne acelen var, sabırlı ol biraz. Yavaş ye, nefessiz kaldın.”

“Tamam annecim merak etme sen.” dedim ama iki yanağım da sincap gibi tıka basa dolu olduğu için söylediklerim anlaşılmadı. Olsun.

Karnımı doyurduktan sonra parkta biraz kay-kay sürdürdüm. Sonra da doğru evimize gittik. Yarın Cuma, okulun son günü, hem derslerden sonra beden eğitimi öğretmenimizle koşu antrenmanı da yapacaktık. Erken yatmak lazımdı.

Ha bu arada, tabii ki okulun koşu takımındayım. Boynuma kaç tane madalya asılmıştır görenin akli şaşar. İki tane kupam bile var. Ne sandınız, öyle yıldı gibi boş boş koşmuyorum herhâlde.

Eve vardığımızda herkes pek yorulmuştu. Babam saatlerce balık tutmuştu ama oltaya sadece iki tane küçük balık gelince onları da salmış, güneşin altında yorulduğuyla kalmıştı.

Ben ona söyledim, babacım dedim istersen ben suya dalar elimle de tutarım dedim. Ama dinlemedi. Şimdi doğruya doğru, iyi ki dinlemedi. Çünkü yüzerken de hızlıyım ama koşarken

olduğu kadar değil, balık falan yakalayamasaydım biraz mahcup olurdum.

Neyse, böyle tatsız meseleleri geçelim.

Eve gelir gelmez Zeynep, hemen ortadan kaybolup uyumaya gitti. Salonda ona emekleme egzersizleri yaptıracağı mı anladı herhâlde. Ama olsun, yarın benden kaçamaz. O emekleme hızlanacak.

Annem beni doğruca banyoya soktu, üstüm başımdaki tozu toprağı bir güzel temizlettikten sonra odama geçtim. Göz ucuyla şöyle bir Turbo'ya bakmayı da ihmal etmedim.

Turbo benim su kaplumbağam, hayatımdaki en yavaş kişi o. İki yıldır odamın bu köşesinde, şu koca fanusunun içinde benimle. Hayalim Turbo'nun yeryüzündeki en hızlı kaplumbağa olup rekorlar kitabına girmesi. İmkânsız bir şey değil, kimse gülmesin. Bertie diye bir kaplumbağa saniyede 28 santim yol alabiliyormuş. Evde sürekli çalıştırıyorlarmış onu, ben de Turbo'yu çalıştırıyorum. Ne malum onun en hızlı birinci kaplumbağa olmayacağı? Gerçi... İki yıldır üzerine bayağı bir çalışıyorum ama hâlâ çok işimiz var.

Babamdan onun için kocaman bir fanus yapmasını istedim çünkü küçük fanusta çok hızlı hareket edemez. Büyük olduğundan onu da Zeynep gibi sürekli bir uçtan diğerine daha hızlı gidebilmesi için çalıştırıyorum.

Fanusunun kenarında duran şu kâğıtta da bir uçtan diğerine gitme süreleri yazıyor. Her hafta not alırım. Geçen haftadan bir saniye daha hızlıydı bu hafta. Aferin.

Tam pijamalarımı giymiş yatağıma zıplıyordum ki babam benim için de seccade serdiğini söyledi. Hemen koştum babamla birlikte yatsı namazını kıldım sonra da vın, yatağa.

Sabah uyanırken öyle pek tembellik etmem ben. Bir tur sağa bir tur sola, biraz da oraya buraya dönüp uykumu açtıktan sonra yataktan fırladığım gibi dişlerimi fırçalar, üstümü başımı giyer, beslenmemi çantama atar ve annemi bir güzel öpüp okula giderim.

Bugün yine servisten önce gelmiştim, ya işte böyle. Servisten de hızlıyım, boşuna demiyoruz.

Okula vardığımda hemen sınıfa koştum gittim. Ancak öyle bir koştum ki üf... Yine en önce ben geldim, bunu artık söylemeye bile gerek yok.